

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til på baggrund af Billedkunststudvalgets betænkning at fremkomme med et forslag til en billedkunstlov, herunder at sikre – etablering af et centralt og et regionalt billedkunstråd, – indførelse af visningsafgift og honorering af kunstnere ved udstillinger.

Folketinget opfordrer endvidere regeringen til at sikre, at rammen for kunstudsmykninger ved offentligt byggeri opfyldes, og at denne ordning udvides med 0,2 pct.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 52).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Søren Hansen (S):

Denne forespørgsel er meget mere interessant end de to forespørgsler, der var i sidste uge.

Denne forespørgsel handler nemlig om, hvordan vi bredt kan være med til at forbedre billedkunstens kår, og det er der god grund til at interessere sig for.

Det er påstået, at billedkunsten halter efter teateret, filmen, musikken osv. Jeg ved ikke rigtigt, hvordan man vil måle det. Jeg tror, det forholder sig ligesom med tordenskraldet og Rundetårn. Men rigtigt er det jo, at billedkunsten ikke har sin egen lov, sådan som man har det på de øvrige kunstområder.

Jeg er enig med ministeren i, at der er mange velbegrundede ønsker og forslag i Ohrt-udvalgets betænkning og også fra andre sider inden for billedkunstens verden, men jeg er også enig i, at der er økonomiske rammer, som strammer.

Men vi skal også huske, at billedkunsten ikke er glemt. Nogle vil gerne fremstille det sådan, men vi har faktisk, som ministeren var inde på det, gennemført både iværksætterordningen og en forøgelse af Statens Kunstfonds midler. Det er altså et udtryk for, at billedkunsten optager også medlemmer af dette Ting.

Den kunstneriske frihed er – og det fremgik også af sidste uges debat, i hvert fald af mit indlæg – helt, helt afgørende for enhver kunstlovgivning. Skal den kunstneriske frihed så virkeliggøres, tror jeg, det er vigtigt, at der er flere spillere på banen, at der ikke kun er Statens Kunstfond, men at der også er andre museer og

private fonde. Og dem har vi jo: Carlsbergfondet, og vi har Louisianas indkøb. Hvad ville vi være uden deres indtog i kunstpolitikken og deres indkøb?

Men det er også af mange grunde vigtigt, at der lokalt og regionalt er en aktivitet, både fordi det giver flere indgange og muligheder, og også fordi det kan lokke flere kunstkrone frem, og enhver kunstkrone er en god krone. Det siger jeg også lidt som bidrag til den debat, der lige har fundet sted med de korte bemærkninger.

Forholdet mellem bureaukrater og kunstnere er ofte indgået i debatten, så bare på dette tidspunkt denne ene kommentar: Vi skal huske, når der lovgives, at der lovgives af hensyn til kunsten og ikke af hensyn til bureaukraterne og heller ikke af hensyn til den del af bureaukraterne, som har en vigtig funktion, nemlig formidlerne. Det er kunsten, der er emnet, som må optage os.

I den fremtidige lovgivning tror jeg, at vi skal sigte mere på det nye og på de unge end på de etablerede, der i forvejen har flere muligheder, end de unge har.

I debatten har forslaget om skattefradrag jo allerede spillet en rolle, og der er argumenter, såmænd også gode argumenter, men også groteske eksempler, der taler for. Men der er også det overordnede hensyn, som andre har været inde på, nemlig at begrænse fradragene, og derfor er den idé, som Ohrt-udvalget og andre har været inde på, ikke anvendelig. Jeg tror også, at den ville give os EU på nakken, for her ville være tale om skattelovgivning og ikke om kunstlovgivning.

Der er også mere virksomme metoder, og den metode, som jeg skal vende tilbage til om lidt i forbindelse med vedtagelsen, vil være én af dem, nemlig at forhøje den ene procent til 1,2 pct., og at udvide det fra kun at omfatte statsligt byggeri til også at omfatte privat erhvervsbyggeri. Visningsafgiften er også vigtig og bør indgå i de fremtidige overvejelser.

Lad mig i denne her forbindelse sige, at når kunstnere kommer og beklager sig over, at de skal udstille gratis og har så meget arbejde med alle disse udstillinger, så tror jeg, at de har ret. Så siger de, at de skal udstille gratis, men det skal de da kun, fordi de siger ja til at udstille gratis. Ligesom slagteriarbejderen, snedkeren og mureren stillede krav om ordentligt løn- og arbejdsforhold, så må kunstnerne altså også gøre det. De må også tage sig selv i nakken og ikke kun stille krav til det offentlige.